

17. Bőjt második vasárnapja.ÉLI, ÉLI, LAMA SABAKTÁNI!Máté 27,46
Máté 27,37-50

A Kereszten elhangzott hét szó két nagy csoportra osztható. Az első háromban mások szükségével foglalkozik Megváltónk. A következő négy szóban saját szükségéi miatt szólal meg. A két csoport között három órai idő telt el. A mi időszámításunk szerint déli 12 órától délután 3 óráig. Sötétség támadt az egész földön. A természet is Isten akaratának engedelmeskedik és eltakarja nap-arcát. Mint Kálvin mondja, „Mintha az ég és a föld a köteles tiszteletet adná meg Teremtőjének és Alkotójának.”

Hogy Jézus lelkében mi mehetett végbe e három óra alatt, arra a negyedik szóból következtethetünk. Ez volt a szenvedés mélypontja. "Ezekben a pillanatokban egyesült a nagy testi kimerülés a legrettenetesebb lelki kínokkal, a gyalázattal és átokkal, melyeken át kellett mennie...Ez volt rettenetes félelmeinek sötét éjszakája; ekkor szállt alá szenvedéseinek legnagyobb mélységébe. Ember nem képes ezeknek a szavaknak teljes tartalmába belemélyedni." /Spurgeon/

"Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?" Rettenetesebb, félelmetesebb kiáltás soha nem hasított át a levegőt. Megrendítő az is, amikor az ószövetségi kegyesek kiáltanak így. Megrendítő, amikor közülünk bárki veszi ajkára ezt a mondatot. De itt most a Szerelmes, az Egyetlen, a mindhalálíg Engedelmes Fiú kiált így. És hogy ez a mondás különösen érdemes a megjegyzésre, az abból is látezik, mondja Kálvin, hogy a Szentlélek azt akarta, hogy szíriai nyelven mondják el, hogy így

mentől jobban bevésse az emberek emlékezetébe.

Bizony igaz, hogy nincs az egész Bibliában még egy mondat, amelyet olyan nehéz megérteni, mint ezt. Könyörüljön meg rajtunk Isten Lelke, hogy valamit megértsünk Megváltónknak a Keresztfán kiáltott negyedik szavából.

MIÉRT?

Mindig gyötrelmes és félelmetes, amikor a teremtmény azt kérdezi Teremtőjétől: Miért? Az egész Jób könyve egyetlen ilyen kiáltás. Ezt kérdezte Dávid is és Jeremiás is. Azt hishetnénk, hogy istenkáromlók szólnak itt, pedig a legkomolyabb és a legnemesebb lelkek azok, akiket legkönnyebben utolér az ilyen kétségbeesés. A felületesek, a nyeglék, a világiások mentesek tőle. A köznapi lélek könnyen belenyugszik a világba és nem kér magyarázatot. /Stalker/ Már most, ami értelmetlen ellenmondás és zűrzavar csak van a világon, az mind összetorlódott a Golgotán. A miértek milliói most mind összpontosultak a Krisztus "Miért?"-jében.

HAGYTÁL EL ENGEMET?

Azt fejezi ké vele Megváltónk, hogy az emberektől, barátoktól, tanítványaitól való elhagyatottság után a legsúlyosabb lelki szenvedést, az Istentől való elhagyatottság érzését is átélte a Kereszten.

János 16,32 szerint tudta, hogy egyedül marad az Atyával: "Íme eljön az óra és már eljött, hogy eloszoljatok, kiki az övéihez és engem egyedül hagyjatok; de nem vagyok egyedül, mert az Atya velem van." De most az Atya is elhagyta... Exegeták töprengenek rajta, vajjon csakugyan így volt-e, csakugyan elhagyatott volt-e Jézus? Mi nyugodtan mondhatjuk: Igen, ott, egy rövid időre csakugyan elhagyta Őt az Atya. Jézus Krisztusnak egészen

ki kellett ürítenie a keserű poharat: át kellett élnie a legfélelmetesebbet, a legrettenetesebbet, az Istentől való elhagyatottságot!

Néha közülünk is úgy gondolják némelyek, hogy ők is kénytelenek így kiáltani: "Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?" Nálunk azonban csak látszólagos az Istentől való elhagyatottság, míg Krisztusnál valóságos volt az. S éppen azért lett Ő elhagyatott, hogy mi soha ne lehessünk azok. Mert amikor lelkünk a Zsoltáros fájdalmas panaszát tudja is csak ismételtetni, mi akkor sem vagyunk egyedül... Ott találkozunk Vele, a mi Keresztrefeszített és Feltámadott Megváltónkkal, s a nagy ígéret átragyog életünk sötét felhőin: "Íme én tiveletek vagyok minden napon a világ végezetéig."

Van egy előképe annak, ami itt a Golgotán történt. 3 Mózes 16-ban van leírva az évenkénti engesztelési ünnep. Két hibátlan bakot kellett a főpaphoz vinni. Az egyiket megölték és vére engesztelésül lett. Az élő bak fejére pedig Áron rátette mindkét kezét és megvallotta felette Izráel fiainak minden hamisságát és bűnét. Majd a bakot elküldötte a pusztába, a kietlen helyre, s ott a kietlen helyen az nyomorultan elpusztult. - Az a hitünk, hogy Isten így tette Jézusra "mind e világ bűne terhét", bűnét és akkor eltaszította Őt, mert Isten Szentsége nem tűri el a bűnt. A borzalmas halál kínját Jézus némán szenvedte. Az Istentől való elhagyatottság - számára elhordozhatatlan - terhét kiáltja most a nagyvilágba. Bizony, ez volt a szenvedés mélypontja, semmi sem tudta Őt e világon még mélyebbre taszítani.

ÉN ISTENEM, ÉN ISTENEM!

Aki így tud imádkozni lelke legnagyobb szorongásai kö-

zepette is, az nem elhagyatott. Ez a diadal. Mert csak egy rövid szempillantásig hagyatott el a mi Urunk, nem véglegesen. Ő is tudta ezt. Azért is imádkozta csak eddig a Zsoltár. A következő mondatot már nem vette ajkára. A 22. zsoltár 2. verse ugyanis így van megírva: "Én Istenem, én Istenem, miért hagyta el engemet? Távolság van megtartásomtól jajgatásomnak szava."

De Ő meghallgattatott. S hogy ez valóban így van, arra bizonyosság, hogy nem ez volt Jézus Krisztus utolsó szava. Sőt ami ezután következik, az már újra a békeség és a bizalom megnyilvánulása. S úgy is igaz, ahogyan az első pünkösdi prédikációban hangzott el: "Nem hagyatott a sírban, sem teste rothadást nem látott." /Act 2,31/

Így hát a legnagyobb elhagyatottságban is bizalommal mehetek Hozzá és kérhetem Tőle az egész keresztyénség egyik legkedveltebb és legszebb nagyheti énekének oszónalatos szépségű soraival :

"Mellőlem el ne távozz,
ha majd én távozom;
a kínban, mit halál hoz,
állj mellém, Jézusom.

- - - - -

Rád nézlek, Rád szűnetlen,
s ha majd szívem megáll,
öleljen át a lelkem -
Így halni: jó halál." Ámen.

Jegyzet: Jézus példája nyomán az Őskeresztyén gyülekezet a 22. zsoltár több mondatát felhasználta Jézus szenvedésének a leírásánál, különösen Máté evangéliumában. E Zs-t az UT 17-szer idézi.